

ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗАПАСІВ ЯКІСНОЇ ПИТНОЇ ВОДИ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

*Курепін Вячеслав Миколайович,
кандидат економічних наук,
доцент кафедри методики професійного навчання,
Миколаївського національного аграрного університету
Пранович Костянтин Олександрович,
здобувач вищої освіти спеціальності 015 «Професійна освіта (Аграрне
виробництво, переробка сільськогосподарської продукції
та харчові технології)»,
Миколаївський національний аграрний університет*

Проблема запасів питної води та її якості в Україні є нагальною (125 місце у світі), на сьогодні кожен європеєць забезпечений питною водою у 2,5 - 3 рази більше чим кожен українець [1]. Безумовно, багато чого у цьому питанні залежить від компаній, які використовують природні водні ресурси регіонів України. Необхідні програми, проекти, заходи щодо вирішення проблем дефіциту та якості питної води, принаймні щоби цей дефіцит не зростав.

У діяльності компаній водокористувачів повинні бути присутні технології раціонального водокористування, це підтримка технічно-справного стану водопровідних мереж, точний водооблік із використанням вимірювальних засобів та контролю.

Водозабір у таких компаніях здійснюється більшою мірою автономно, з підземних водозаборів, але вони також активно використовують поверхневий водозабір з малих та великих річок України. Всі джерела водопостачання, які б вони не були, повинні захищатися від забруднення, як самою конструкцією водозабору, так і завдяки дотриманню правового режиму санітарної зони охорони (СЗО).

Достатня кількість підприємств розташована в сільській місцевості, де відсутня інфраструктура для відведення зворотних вод [2], тому такі підрозділи потрібно оснащувати локальними каналізаційними системами з очисними спорудами, де господарсько-побутові стічні води проходять повне біологічне очищення. Для використання у виробництві поверхневих стічних вод (дощові, поталі, поливно-мийні) треба застосовувати відстій та сепарацію нафтопродуктів. Це надасть змогу відводити очищені зворотні води у водойми або використовувати їх на технічні потреби компанії [3] (полив насаджень, миття доріг тощо).

Кожне підприємство повинно бути соціально відповідальним та дбати про збереження здоров'я своїх працівників, забезпечуючи побутові потреби робітників якісною водою. Інвестиції в розвиток інфраструктури по забезпеченню якісною питною водою себе та населених пунктів, біля яких розташовані підприємства повинні бути постійними та своєчасними. Відновлення водогонів та свердловин є одним із найважливіших напрямів соціальних програм на селі в Україні.

Ремонти та технічне обслуговування водних свердловин, що експлуатуються з радянських часів у селах та містах та є єдиним джерелом водопостачання [4], капітальне відновлення, реконструкції водогонів, перепідключення водогонів до сучасних очисних споруд, заміна азбестових труб на поліетиленові значно покращує якість води для споживання населенням у сільській місцевості. Деякі місцевості мають підземну воду з високим рівнем мінералізації, це шкідливо впливає на здоров'я мешканців, тому встановлення устаткування водопідготовки не будуть зайвими.

Ще однією проблемою щодо використання природних водних ресурсів регіонів та забезпечення запасів питної води є використання очисних споруд. На жаль в Україні їх недостатньо, та ті які є застарілі. Будівництво та реконструкція очисних каналізаційних споруд повинно бути ініціативою самих компаній водокористувачів. Вони повинні бути об'єктами соціальної інфраструктури при будівництві річкових терміналів та інших об'єктах господарювання. Але треба зауважити, що такі важливі об'єкти соціальної інфраструктури, на жаль, не реалізуються із-за браку коштів чи волі корупційних місцевих чиновників влади. Байдужість місцевої влади інколи приводить до занедбання таких важливих об'єктів. Тисячі тонн неочищених вод, з таких причин, продовжують скидатися у водойми України.

Розуміючи, що накопичення неочищених стоків несе небезпеку для здоров'я людей, є сприятливим середовищем для розвитку хвороботворних мікроорганізмів, носієм вірогідних інфекцій [5], треба добудовувати такі важливі, довгоочікувані об'єкти для громад. Це дозволить мешканцям багатьох сел, та інших населених пунктів використовувати високоякісну воду, з багатоступеневою технологією її очистки (механічне, біологічне очищення, дезінфекція, знезараження). Також необхідно організувати та проводити моніторинг якості питної води, контроль технології очищення стоків спеціальними лабораторіями.

Отже, криза нестачі прісної води в Україні постійно загострюється. Головні фактори, що роблять цю кризу глобальною - застаріла водна інфраструктура й не раціональне управління водними ресурсами. Необхідність збереження природних екосистем, для збереження чистої, питної води, це гучний дзвіночок, який нагадує нам про важливість цього питання.

Список використаних джерел

1. Іваненко В. С., Курепін В. М. Захист водних ресурсів та джерел водопостачання // Захист водних ресурсів - Глобальні виклики, загрози опустелювання територій, міжнародні зобов'язання держав світу : тези доповідей з щорічного тематичного «круглого столу», м. Миколаїв, 22 березня 2022 року. Миколаїв : МНАУ, 2022. С. 9-13. URL <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/11213>.

2. Пряслора Н. М. Ефективності використання земельно-ресурсного потенціалу сільськогосподарського призначення в Україні // Проблеми використання, збереження та відтворення ґрунтів в умовах сталого розвитку агросфери : збірник тез міжнародної наукової конференції “Soils, where food

begins”, присвяченої всесвітньому дню ґрунтів (5 грудня 2022 року, м. Кам’янець-Подільський). Кам’янець-Подільський : Заклад вищої освіти «Подільський державний університет», 2023. С. 111 – 114. URL:<https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/12881>.

3. Курепін В. М. Відновлення і збереження водних ресурсів Південного Бугу // Глобальні ризики у формуванні міжнародної екологічної безпеки. Збережемо джерело життя – воду! [Електронний ресурс] : тези доповідей здобувачів вищої освіти спеціальностей 071 «Облік і оподаткування», 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» та інших учасників освітнього процесу за результатами тематичного «круглого столу» на обліково-фінансовому факультеті до Всесвітнього Дня водних ресурсів, м. Миколаїв, 22 квітня 2020 року. - Миколаїв : МНАУ, 2020. – С. 18-22. URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/7055>.

4. Шишкіна Н. Д. Технологія виробництва хліба «Богодинський» в умовах ТОВ «Терновський хлібзавод м. Миколаїв // Перспективна техніка і технології – 2021 : матеріали XVII міжнар. наук.-практ. конф. молодих учених, аспірантів і студентів, 21-23 вересня 2021 р., м. Миколаїв. Т. 1 / Міністерство освіти і науки України ; Миколаївський національний аграрний університет. Миколаїв : МНАУ, 2021. С. 33-38. URL:<https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/10400>.

5. Іваненко В.С. Екологічні проблеми використання та охорона річок басейну Прип'яті // Transboundary Dniester River Basin Management and EU Integration – Step by Step : Proceedings of the International Conference Chisinau, October 27-28 2022 / editor: Ilya Trombitsky; editorial and scientific conference committee: Gheorghe Duca [et al.]. Chişinău: Eco-TIRAS, 2022 (Arconteh). С. 92-96. URL:<https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/11848>.

СЦЕНАРІЙ ЯДЕРНОГО АПОКАЛІПСИСУ В УКРАЇНІ

Воробйов О.Г., Табуненко В.О.

Харківській національний університет Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба

Більшості жителів України відомо, що Запорізька станція – це найбільша атомна електростанція (АЕС) у Європі, розташована на березі Каховського водосховища. Вона має шість реакторів. У мирний час ця станція забезпечувала близько 20% потреб в електроенергії України. Щорічно Запорізька АЕС генерувала близько 40 млрд кВт годин, а у березні 2015 року вона стала першою у світі атомною станцією, яка виробила понад 1 трлн кВт годин електрики з дня введення в роботу першого блоку. Станція пов'язана з енергосистемою України чотирма лініями електропередачі, якими електроенергія надходить у Запорізьку, Миколаївську, Херсонську та Одеську області України. АЕС знаходиться за 200 км від Криму і це робить її стратегічною ціллю [1].

28.02.2022 р. територію Запорізької АЕС було захоплено військами РФ, які і зараз контролюють адміністративні будівлі та прохід на станцію.